

Въ първы-тъ дни на Іануарій, 1527, Лутеръ заболѣлъ отъ внезапно прѣспълваніе на сърдце-то му съ кръвъ, отъ което той на-смалко останжло да умре. Дълго врѣме той страдаялъ отъ болестъ и душевно утѣсненіе. Прѣвъ Іулій му припаднжло повторно, отъ което той пакъ щѣлъ да умре. Когато болестъ-та му ся усилила, и той помислилъ че край-тъ на животъ-тъ му трѣбва да е наближилъ, той поискалъ да му донесжтъ малкый-тъ му сынъ Иванча, и прѣдалъ него и женж си на грыжж-тж на Бога, Който е Отець на сирацы-тъ, и сжди сждбж-тж на вдовицы-тъ. Той повикалаъ пріятели-тъ си да му бжджтъ свидѣтели, какво той до гробъ е былъ увѣренъ че е проповѣдвалъ истинж-тж така както Богъ былъ повелѣлъ; и от-правиль тѣмъ и на женж си нѣколко утѣшительны и насърдчителны думы. Когато былъ още твърдѣ слабъ, той чулъ че чумата приближава. Толкозь чловѣци-тъ ся наплашили отъ неж, щото Виттембергскый-тъ Университетъ былъ прѣмѣстенъ въ Іенж. Лутеръ, обаче, ся рѣшилъ да остане въ Виттембергъ, макаръ Електоръ-тъ и мнозина други да го молили да излѣзе отъ тамъ. Смърть покосявала множества около него; а Лутеръ, като помощникъ на пастырь Буген-